

lighed for at forstaa hele denne Sag, og det er en Appel til det, jeg kalder det gaadefulde.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) henviste til en Tale af afdøde Etatsraad N. Andersen. Jeg vilde ønske, at de, der interessere sig for denne Sag, en Gang vilde tage denne lille Tale frem og læse den, thi en mere ubetinget Bryden Staven over, hvad der var ved at blive foretaget, tror jeg, man aldrig har kendt. Navnlig paa-pegede Etatsraad Andersen, at det her drejede sig om Millioner, hvis det bagefter skulde vise sig, at denne Sag gik forkert. Jeg maa maaske med den højttærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier. Han siger: „Ja, mine Herrer, det kan man sagtens sige“ — det er i Anledning af, at han tænker sig, at man har gennemført Udgravningen, og man saa en skønne Dag vil lukke den —, „men prøv paa at lukke et Udløb, naar det først er gravet. Det er muligt, at Havet vil være saa skikkelig selv at lukke Udløbet, men gør det ikke det, saa kunne De være sikre paa, at det vil koste Millioner efter Millioner, inden De faa det lukket“. Og han giver Forklaringen: „Jo mere man indsnævrer Løbet, desto skarpere bliver Strømmen, og derved bliver det ganske umuligt at foretage en Lukning. De Herrer ville faa at se, at hvis De skulle lukke et nyt Løb af Ringkøbing Fjord, vil det ikke blive Løjer, det vil komme til at koste Penge, saa det kan forslaa noget“. Han føjer senere til: „Have vi og bør vi have Rygrad til at staa imod, naar de“ — det er Befolkningen nede ved den sydlige Ende af Fjorden — „komme og forlange Erstatning for deres ødelagte Ejendomme? Jeg tror ikke, vi have det, jeg tror, vi ville give efter og sige: De have sagt os i Forvejen, at det kunde ikke gøres uden Risiko, nu er det gaaet galt, og vi komme til at betale det“.

Som det sidste gaadefulde, jeg i denne Sammenhæng agter at nævne, vil jeg da pege paa, at som Resultat af alt dette kom Lovgivningsmagts store Letsindighed, dette at lade grave et ubeskyttet og usikret Løb gennem løst Sand mellem det vældige Vesterhav og den milestore Fjord. Det er mig fuldstændig gaadefuldt, at man overhovedet har kunnet gøre det, og det forekommer mig, at det er Løn som forskyldt for den danske Lovgivningsmagt, naar den i dette Øjeblik staar med dette Resultat, at Ringkøbing har intet naaet af det, Byen vilde, at Fiske-riet sidste Aar — jeg haaber, det vil blive

oplyst af det ærede Medlem fra Varde (S. Sørensen) — er gaaet tilbage, at Landbruget er truet i sine dyrebare Interesser, at i en lille By som Nymindegab, hvor der var ved at vokse en ret stor Befolkning op sammen med Sandpumperen, har i mange Aar det ene Hus efter det andet staaet tomt og værdiløst, og som sidste Resultat, som Kronen paa Værket dette, at Staten nu trues med en Udgift paa Millioner. Jeg vil siden komme tilbage til dette, thi det er efter min Mening en Naivetet at tro, at det virkelig kun skulde dreje sig om disse 994,000 Kr.

Der er da Gaade paa Gaade i denne Sag, og det har hævnnet sig, efter alt hvad jeg har kunnet se. Der er i disse Tider endnu en Gaade, men jeg skal ikke komme nærmere ind paa den, da det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har været inde paa den. Det er den underlige Ting, at allerede den 4. Oktober i Fjor satte Vandbygningsdirektøren sig i Bevægelse for at skaffe denne Sag opklaret, og nu skrive vi langt over eller noget over den 4. April, d. v. s. et halvt Aar efter. I Mellemtiden have vi haft en stor eller i alt Fald ret stor Forhandling om dette Spørgsmaal i denne Sal, og paa det Tidspunkt forelaa der allerede Udtalelser fra Vandbygningsdirektøren og det af ham nedsatte Udvalg eller Kommission. Men ikke desto mindre er Tiden bestandig, trods Paastand om overhængende Fare, trods Ord som Katastrofe og lignende, løben fra os, og vi ere ikke komne et Skridt videre. Naar jeg ser hen til, at det, der skete i 1908, efter min Mening var — skal jeg sige et Snuptag, saa kan jeg ikke frigøre mig for en Angst for, at det, der sker med os som Lovgivere i dette Øjeblik, er, at denne Sag trækkes ud, saaledes at vi en skøn Dag tvinges til et nyt Snuptag. Men det kan ikke nytte at tro, at Lovgivningsmagten kan afgøre dette ved et kort og godt Snuptag. Der maa nogen Tid til, og have vi ventet saa længe, saa ved jeg ikke, om vi ikke for den Sags Skyld næsten kunde vente Dyrehavstiden med. Men i alt Fald synes vi jo nu at være komne saa vidt, at det ikke gaar an at bevare det gaadefulde i denne Sag længer, og saadan sker det da, at vi nu i Dag staa med et Forslag, som endelig rent formelt har det Præg, som denne Sag forlængst burde have haft. Det er nemlig en Sag af den Betydning og af den Art, at den aldrig burde være kastet tilfældigt ind paa Finanslovforslaget og gaaet i Huj og Hast mellem Masser af